

HET BOEK VAN
OT EN SIEN

Sien met het juk.

Daar komt Sien. Ot legt zijn schop neer. Want Sien heeft haar juk bij zich. Ze draagt het op haar schouders. Er hangen twee emmertjes aan.

„Twee emmertjes water halen,” zegt Ot.

Nee, Sien gaat geen water halen. Ze komt gewoon met Ot spelen.

„Fijn,” zegt die. „Dan doen we zand in de emmers. Dat is melk. En jij bent de melkboer.” Nee, dat kan niet. Een melkvrouw, dat is beter.

Ze scheppen de emmers vol zand. Ot doet het met de schop en Sien met haar handen. Dan pakt de melkvrouw het juk op en draagt ermee weg. Ze loopt om het grasveld en komt weer bij Ot terug. Tingeling! Tingeling! doet ze. Net of ze bij Ots huis aan de bel trekt.

„Dag melkvrouw,” zegt Ot. „Doe de melk hier maar in.” En hij houdt haar zijn pet voor. Dat is de melkkan.

Sien gooit wat zand in de pet.

„Dag man,” zegt ze en gaat weer weg.

„Dag melkvrouw.”

Sien loopt weer om het grasveld. En dan komt ze weer bij Ot terug.

„Tingeling! Tingeling!”

„Nee, de man wil geen melk meer,” zegt Ot.

„Mag ik ook eens met het juk?” vraagt hij dan. „Dan krijg jij de schop.”

Nu wordt Ot een melkboer. Hij schept

eerst de emmers vol. Dan loopt hij ermee rond. „Melk, juffrouw! Melk, juffrouw!”

Maar niemand wil melk van hem.

„Ik heb hier zelf melk,” zegt Sien en ze gooit een schep zand omhoog.

Als Ot niets verkoopt, wil hij ook geen melkboer zijn. Nee, dan doet hij het niet meer. Dan gaat hij weer scheppen en graven. Hier Sien, je juk.

Sien krijgt het juk weer. Ze gaat ermee
lopen. En Ot pakt zijn schop en graaft.

Op het grasveld.

Op het grasveld staat een rek en op dat rek heeft moeder de was gehangen. Die moet daar droog worden.

Ot en Sien zijn in de tuin. Ze lopen achter elkaar om het grasveld. Ot met zijn paard en Sien met haar wagen. Maar aldoor hetzelfde is niet prettig. Daarom maakt Ot het hekje open en gaat op het grasveld. Sien komt achter hem aan. O, daar rolt Ots paard om. Het kan niet rijden in het gras. Ot laat hem liggen. Dat arme paard. „Kijk Sien, kun jij dat?”

Wat gaat Ot doen? Hij kruipt op handen en voeten onder het wasgoed door. Opeens is hij helemaal weg! Waar is hij nu? Kijk, daar is zijn hoofd weer! Hij lacht! Hij roept: „Kom ook hier, Sien.”

Sien doet het. Ze gaat bij Ot onder het rek en ze kruipt net als hij. Achter elkaar kruipen ze, eerst Ot, dan Sien. Eerst heen, dan weer terug. Fijn gaat dat!

„Ot en Sien, dat kan niet!” Dat is moeder. „Ja, het kan wel, kijk maar moeder,” en Ot kruipt vlug verder.

„Nee, nee, het kan niet. Al mijn schone goed wordt vuil. En 't is nog niet eens droog. Kom er gauw uit.”

He, wat jammer. 't Ging juist zo fijn. „Ga maar mee,” zegt moeder. „Het is toch tijd om te eten.”

Kersen.

„Mooie bruine kersen! Twaalf centen een pond! Koop! koop! mooie bruine kersen. Twaalf centen een pond!”

Wie roept daar zo? Ot loopt naar het raam. Ha!, hij ziet het al — een kersenkoopman! Een kar vol kersen! Wat veel en wat glimmen ze!

„Koop, koop, mooie bruine kersen,” roept

de kersenkoopman weer. En Ot roept ook:

„Koop, koop, mooie bruine kersen! Twaalf centen een pond! Koop, koop ze maar. 't Is goeie waar.”

Moeder komt binnen. „Is hier een koopman in huis?” vraagt ze.

„Nee moeder, op straat. Koopt u kersen? Toe maar moeder.”

„Ze zijn zo duur. Twaalf centen voor één pond.”

„He nee, dat is helemaal niet duur.”

Moeder lacht. Ze gaat naar de deur. De kersenkoopman staat net voor hun huis. Ot loopt gauw naar de kar.

„Zijn ze goed, koopman?” vraagt moeder.
„Niet zuur?”

De koopman geeft Ot een paar. Die hapt ze gauw op.

„Mmm, lekker, heel lekker, moeder.”

„Geeft u me dan maar een half pond,” zegt moeder.

Als Trui uit school komt, wat krijgt ze dan?!
Een handvol kersen! Heerlijk!

